

73. A reménység érzülete

A 195. számú éneket imádkozzuk:

*Te hajnalcsillag vagy éltünk hajnalán,
hogy kövessünk annak egész folyamán.
Téged rendelt jó anyáknak az Isten Fia,
azért áldunk örvendezve, ó, Szűz Mária!*

A reménység mint szenvedély: **belső világunknak a távol levő jó utáni irányulása,** moccanása.

Amikor az affektív imáról és az egyszerű szemléletről próbálunk mélyebben ismereteket és gyakorlatot szerezni, akkor a remény nagyon jó érzélem ahhoz, hogy egységesítse az érzéseinket, vagyis egy irányba terelje vágyódásainkat, és egyszerűsítse az imánkat. Ez a szenvedély (vagy érzélem) azt eredményezi, hogy nem az Istentől elhúzni akaró reménytelenség, a kétségbeesés tölt be bennünket, hanem a remény. Reményünk legnagyobb, legbiztosabb alapja az, amit a Jézus-imában imádkozunk: *Istenem, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!*

Bevezetéképpen és elcsendesedés gyanánt énekeljük el háromszor a Jézus-imát, de nagyobb szünetek tartásával!

I. Szüntelenül az Úrban remélek!

1. **Az Úr irgalmát** próbáljuk magunkban átérezni, és azt a reményt megélni, amely abból fakad, hogy „az Úr még nekem is irgalmaz: nem hagy elveszni; van reménységem, van bizodalمام Öbenne”: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!*

2. Hagyjuk, hogy **egyre jobban betöltsön** bennünket a reménység, hogy az Úr tényleg irgalmaz. Az Úr irgalmában való reménykedésünk egybekapcsol Övele. Ezzel a még nagyobb bizalommal, egybekapcsoltsággal énekeljük újra: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!*

3. Ahogyan szüntelenül rászorulunk az Úr irgalmára, próbáljuk megélni **reményünk folytonosságát** is! „Szüntelenül az Úrban remélek! Nekem is fog irgalmazni!” Reménykedő lélekkel zengjük: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem, szegény bűnösnek!*

4. Egyre jobban **tárjuk ki lelkünket** az Úr **irgalmának befogadására**, illetve hogy a reményünk akadálytalanul szárnyaljon Isten felé!

II. Miért fontos, hogy betöltsön bennünket a remény érzülete?

1. Azért fontos, hogy betöltsön bennünket a remény, mert **a Gonosz el akarja rabolni** ezt a kincsünket is. A zsoltáros tapasztalatból mondja: *Lesnek rám a gonoszok, hogy elveszítsenek* (Zsolt 118, 95). El akarnak szakítani Istentől. A Gonosz akar birtokba venni. Gonosz szenvedélyeim is lesnek rám, be akarják tölteni a szívemet. Gondoljuk meg, hogy mennyi gyötrelmünk van, amelyek az Istennel élt életünket akarják elvenni!

Minden, ami nem Isten vagy isteni: az gyötör és fáraszt. Küzdünk ellene, ez a feladatunk. Ez az aszkézis területe. Küzdelmünkben mellettünk áll az Úr, csak **kérjük segítségét.** Ahol Ő veszi át a kezdeményezést, az az Ő titokzatos cselekvésének, a misztikának a területe.

2. a) Arra vonatkozóan, hogy ez az Isten felé fordulásunk, az Ő segítségével való bizakodásunk, reménykedésünk **mennyire jogosult**, a zsoltáros a következő tanítást adja: *Szememet Hozzád emelem, Hozzád, aki a mennyben élsz, amíg csak meg nem könyörölsz rajtunk* (vö. Zsolt 122, 1-3). Most Isten irgalmát várjuk, az Ő isteni irgalmának befogadására kész a szívünk, az Ő isteni irgalmának a megtapasztalása tölt el reménységgel. Míg *szemünket Istenre emeljük*, a mennybe, addig imádkozhatjuk a Jézus-imát, hogy „tudjuk”, ki is az Isten: Milyen nagy Ő, aki megkönyörül rajtunk, szegény bűnösökön! *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmaz nekem,*

szegény bűnösnek! Ilyen égbe emelt tekintettel, reménykedő lelkülettel énekeljük újra a Jézus-imát: Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

b) Habakuk próféta is tanít arról, hogy mennyire jogosultak vagyunk reménykedni az Úr irgalmas, megmentő, szerető jóságában: *Harcba szálltál, hogy megszabadítsd népedet és megvédd azt, akit fölkentél. Hallottam ezt, és beleremegett a szívem* (Hab 3, 13. 16). Engedjük, hogy megilletődjék *a szívünk, megremegjen a gyönyörűségtől: „Uram, Te nem engedsz engem elveszni, hanem mellettem állsz a csatában!* Sőt, az én harcomat Te vívod meg. Te szabadítasz meg a rabságból!” Engedjem, hogy átjárjon ez az érzés, ez a meghatódottság.

c) Ahogyan a próféta szíve megremegett a rá váró öröm gondolatára, úgy próbáljuk mi is készíteni a szívünket az örömrre: *Örvendezem az Úrban, és ujjongok a szabadító Istenemnek.* Végül a próféta megvallja: *A Győztes a magasságokra vezet engem, ahol énekelhetem zsoltáraitam* (vö. Hab 3, 18-19). Az Úr irgalmas szeretetének, szabadító jóságának megtapasztalása örömet eredményez, a fölemelkedettség érzését, a győztesnek kijáró legmagasabb hely elérését.

III. Reménységgel teli bizalommal lépünk a kegyelmet adó Isten trónja elé!

Valójában itt csapatküzdelemről van szó, ahol a **győzelmet** és a *magasságokra* való eljutást a mi **Csapatkapitányunknak köszönhetjük.** Ahogyan az olimpikonok a dobogó legfelső fokán az örömtől meghatódva alig tudják elénekelni a himnuszt, úgy **énekeljünk mi is az Úrnak!**

1. Zengjük a **reménység zsoltárát:** *Te vagy, Uram, én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem. Te igaz vagy, szabadíts meg és ments meg engem! Légy oltalmazó sziklám és megerősített hajlékom!* (vö. Zsolt 70, 1-3). Ha megvalljuk, hogy az Úr a reményünk, és megvalljuk, hogy Ő az Örökkévaló, akkor Ővele senki és semmi le nem győzhet, mert Nála keresünk menedéket, Ő a mi reményünk.

2. **Próbáljuk megérezni a reményt,** azt az érzést, amellyel belekapaszkodhatunk az Úr, az örökkévaló Isten kezébe, szeretetébe! Ő nem enged elveszni.

3. Még a **reménységünk alapját** is Isten adja. *Mivel olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egekben, Jézus, az Isten Fia, tartsunk ki a hitben. Főpapunk ugyanis nem olyan, aki nem tudna együttérezni a gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bűnt nem követett el. Lépünk tehát bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk* (Zsid 4, 14-16). A szenvedélyek elleni lelki szabadságharcban tehát van segítség.

4. Arra nézve, hogy mennyire **jól megalapozott reményünk van,** fontoljuk meg még a következő verset is: *Isten nem csap be bennünket. Erős támaszunk van, amikor arra törekszünk, hogy a nekünk nyújtott reményhez ragaszkodjunk. Lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, amely a függöny mögé ér, vagyis a mennyországba, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus, az örök főpap Melkizedek rendje szerint* (Zsid 6, 18-20). Miként a horgony megtartja a hajót, úgy a reményünk megtart bennünket a mennyországnak, Isten uralmának. Még ha nem is vagyunk ott valóságban, hanem csak a szívünk vágyával, de akkor is tudnunk kell, hogy **a szívünket már odahorgonyozta,** odakötözte, Jézus, a mi Reményünk. Ez a mennyország Urához való kötözöttségünk nem rabságot jelent, hanem éppenséggel szabadulást az e világ bilincseitől, ahogyan Izajás próféta mondja: *Isten az én Szabadítóm, bizalom tölt el, nem félek, mert az Úr az én erőm és dicsőségem, Ő lett nékem szabadulásom* (Iz 12, 2). Ez az Istenhez kötözöttségünk a vallásos élmény alapvető stílusa: Őt választjuk, **Őt fogadjuk el életünk Urának, de Ő is elfogad, minket választ szeretett gyermekének, akiben kedve telik** (vö. Mt 3, 17).

Isten felénk forduló jóságát élhetjük meg a zsoltárossal: *Te felém fordulsz, és megvigasztalsz, én pedig hálát adok Neked, hárfán zengem hűségedet, Istenem. Ajkam örvendezzen, amikor Neked énekel, és lelkem, amelyet megváltottál* (vö. Zsolt 70, 22. 24).

IV. Jézus a mi Szabadítónk!

Ez a misztikus élmény, amikor tehát a lélek megélheti, hogy Isten feléje fordul. Isten

megvigasztal bennünket minden gyötrelmünkben, reménytelenségünkben (vö. 2 Kor 1, 4).

1. Persze, hogy az ember szívében felfakad a hála: „De jó vagy, Uram! Szeretlek, Uram, én Erősségem!” (Zsolt 17, 1). Nemcsak *ajkunk örvendezik, hanem lelkünk is énekel*, ujjong Isten hozzánk lehajló szeretetének.

2. Ezért bizalommal énekelhetjük az Ő nekünk szóló üzenetét: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!* Mi pedig boldog vágyódással mondjuk Neki: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!*

3. Mennyi harmónia van Istenben! Szálljon a földről az égbe az ének, hogy szívünk bekapcsolódhasson az Ő harmóniájába!

4. A zsoltáros máskor is megfogalmazta az égből érkező segítség feletti örömét, mert megélhette, hogy Isten megszabadította őt a gyötrelemből: *Örvendjete Istennek, a mi segítőknek, ujjongjatok Jákob Istenének.* Isten ugyanis így válaszolt neki: *Gyötrelmedben segítségül hívtál, és én megszabadítottalak téged!* (Zsolt 80, 1. 7).

5. Mi is fogalmazzuk meg örömünket:

„Uram, akkor nem baj, ha gyötrelmem van az életemben! Akkor nem baj, ha megpróbáltatások vannak a szívemben! Akkor nem baj, ha reménytelenséget élek meg az életemben, mert *tudom, ha segítségül hívlak, Te megszabadítasz engem.*

Örülök a megváltó Jézusnak, hiszen Őneki nemcsak a neve Szabadító, hanem **Ő meg is tud menteni a Gonosztól.** *Te lettél az én Szabadítóm!*” (vö. Hab 3, 13. 18).

Énekeljük a reménységünket beteljesítő Isten hozzánk szóló üzenetét:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Kívánjuk a még több reményt, a még nagyobb szeretetet:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!